

Impertinent

En ple estiu, segueixo insistint en mantenir el meu moment de trobada amb el Senyor. Persevero tot i que els factors externs no m'hi ajudin. Avui tinc molt presents les moltes necessitats del nostre món, del meu entorn més proper i del més llunyà. Em dispo a sentir-me necessitat, necessitada... i ho faig posant atenció a la necessitat primordial de la vida: respirar. M'adono del pas de l'aire pels narius mentre imagino la resta del recorregut. La força de la

imaginació és insistent i persevera. Em captiva imaginar com aquest aire alimenta totes les meves cèl·lules, com sosté la meva necessitat vital d'oxígen, d'alè de vida.

Persevero en aquesta atenció tan bàsica, la de respirar. Amplio la meva atenció a tantes altres necessitats: meves, socials, del món, dels meus... En prenc consciència des de la mirada de qui s'adona que té necessitats i no les amaga. M'enfoco a ser un xic impertinent, insistint amb la confiança de l'infant.

Com qui truca a la porta amb insistència, m'imagino cercant una ajuda que gairebé clama un miracle, tan desballestat com està tot plegat. Començo fent llista del que ara precisa el món, els meus, els llunyans i els propers... Miro de concretar.

Cerco com adreçar-me al Pare-Mare, per demanar amb insistència. Llegeixo [Lc 11,1-13](#). Em proposen ser impertinent. Tantes necessitats com hi ha, prou es mereixen activar la impertinència. Trucar desesperadament, si cal. Persistir en demanar, confiadament.

Explica Simone Weil la seva experiència de pregar amb el Parenostre: “A vegades ja les primeres paraules arrenquen el meu pensament del meu cos per transportar-lo a un lloc fora de l'espai, on no hi ha ni perspectiva ni punt de vista. L'espai s'obra. A la infinitat de l'espai ordinari de la percepció el substitueix una infinitat elevada a la segona o a la tercera potència. Alhora, aquesta infinitat d'infinitats s'omple tota ella de silenci, un silenci que no és absència de so, sinó objecte d'una sensació positiva, més positiva que la d'un so. Els sorolls, si n'hi ha, arriben a mi sols després d'haver travessat aquest silenci. I a vegades, durant aquestes pregàries o en altres moments, Crist està present en persona, però amb una presència infinitament més real, més emotiva, més nítida i plena d'amor que la de la primera vegada que em va succeir”. (Simone Weil)

“Parenostre
en arameu”

Avui tanco aquesta estona de pregària amb el Parenostre. M'animo a mirar de sostenir-lo al llarg de la setmana: mentre camino, mentre treballo, mentre rento plats, mentre cuino, mentre condueixo...